

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πεντηκοστό Δεύτερο

Ο Συμβολισμός των Δύο Ράβδων του Ιεζεκιήλ: Μια Πορεία μέσα από την Προφητεία και τη Λύτρωση

Jeff Pippenger
2024-03-22

Εξετάζουμε τη γραμμή του τριακοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ, η οποία πρώτα προσδιορίζει τον ήχο της εβδόμης σάλπιγγας και το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, που επιφέρει το στράτευμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Έπειτα ο Ιεζεκιήλ επαναλαμβάνει και διευρύνει αυτή τη γραμμή, εισάγοντας την ένωση των δύο ράβδων των βορείου και νοτίου βασιλείων του Ισραήλ, ως απεικόνιση της διαδικασίας διά της οποίας ενώνονται η Θεότητα και η ανθρωπότητα κατά τον καιρό του ήχου της Εβδόμης Σάλπιγγας. Αφού τα δύο έθνη ενωθούν μαζί ως ένα έθνος, ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει ότι έχουν βασιλέα επ' αυτών, και κατόπιν αναφέρεται στην αιώνια διαθήκη, η οποία είναι η διαθήκη που εκπληρώνεται με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ενώ τονίζει ότι εκείνος ο λαός της διαθήκης των εσχάτων ημερών θα έχει το αγιαστήριο του Θεού εν τω μέσω αυτού εις τον αιώνα.

Έχουμε προσθέσει σε εκείνη τη γραμμή το έργο του Ιωάννη, ο οποίος μετρά τον ναό το 1844, προτυπώνοντας έτσι την τελική μέτρηση που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η μέτρηση αυτή εξετάζεται επίσης από τον Ζαχαρία, ο οποίος περιλαμβάνει ότι η μέτρηση λαμβάνει χώρα όταν ο Θεός εκλέγει εκ νέου την Ιερουσαλήμ ως την πόλη για να θέσει εκεί το όνομά Του. Αντλούμε μια παρομοίωση μεταξύ των συστατικών που απαρτίζουν τον ναό και των δύο ράβδων των βόρειου και νότιου βασιλείων του Ισραήλ. Το έργο του Χριστού, με το οποίο συνενώνει τη Θεότητά Του με την ανθρώπινη φύση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, παριστάνεται στις δύο προφητείες των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών διασκορπισμού που επήλθε επί των βόρειου και νότιου βασιλείων, σε συνδυασμό με την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών.

Για να προσδιοριστεί τι αντιπροσωπεύουν οι ράβδοι του Ιεζεκιήλ στο έργο του ευαγγελίου, απαιτείται μια βασική κατανόηση του ευαγγελίου. Ο Χριστός προσέλαβε την πεπτωκυία σάρκα μας ύστερα από τέσσερις χιλιάδες έτη κληρονομημένης αδυναμίας, η οποία μεταβιβάστηκε σε Αυτόν μέσω της Μαρίας. Ως το Παράδειγμά μας, κατέδειξε ότι με την άσκηση της θελήσεώς Του, ώστε να είναι παραδεδομένη στο θέλημα του Πατέρα Του, μπορούμε να νικήσουμε καθώς Αυτός ενίκησε, ασκώντας τη δική μας θέληση σε υποταγή προς το θέλημά Του. Η θέλησή μας χρησιμοποιείται, είτε προς το αγαθό είτε προς το κακό, στον εγκέφαλό μας, ο οποίος είναι η ακρόπολη της ψυχής.

«Ο σπουδαστής που επιθυμεί να συμπύξει το έργο δύο εξαμήνων σε ένα, δεν πρέπει να του επιτραπεί να ακολουθήσει τη δική του θέληση στο ζήτημα αυτό. Το να αναλαμβάνει κανείς διπλό έργο σημαίνει, για πολλούς, υπερκόπωση του νου και παραμέληση της πρόψουσας

σωματικής άσκησης. Δεν είναι λογικό να υποθέτει κανείς ότι ο νους μπορεί να συλλάβει και να αφομοιώσει μια υπερβολική ποσότητα πνευματικής τροφής, και είναι εξίσου μεγάλη αμαρτία να υπερτρέφεται ο νους όσο και να επιβαρύνονται τα πεπτικά όργανα, χωρίς να δίδεται στο στομάχι καμία περίοδος ανάπαυσης. Ο εγκέφαλος είναι η ακρόπολη ολόκληρου του ανθρώπου, και οι εσφαλμένες συνήθειες στο φαγητό, στην ενδυμασία ή στον ύπνο επηρεάζουν τον εγκέφαλο και εμποδίζουν την επίτευξη εκείνου που επιθυμεί ο σπουδαστής,—μιας καλής πνευματικής πειθαρχίας. Οποιοδήποτε μέρος του σώματος δεν αντιμετωπίζεται με τη δέουσα μέριμνα θα μεταδώσει τη βλάβη του στον εγκέφαλο. Πρέπει να ασκείται πολλή υπομονή και επιμονή κατά τη διδασκαλία των νέων ως προς το πώς να διαφυλάσσουν την υγεία τους. Πρέπει να καταστούν πλήρως ενημερωμένοι επάνω στο ζήτημα αυτό, ώστε κάθε μυς και όργανο να ενδυναμώνεται και να παιδαγωγείται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε τόσο στην εκούσια όσο και στην ακούσια λειτουργία να προκύπτει η καλύτερη δυνατή υγεία, και ο εγκέφαλος να ζωογονείται ώστε να αντέχει την καταπόνηση της μελέτης.» Christian Education, 124.

Το έργο της αιώνιου διαθήκης είναι να εγγράψει τον νόμο του Θεού επάνω στις καρδιές μας και στη διάνοιά μας, και τόσο η καρδιά μας όσο και η διάνοιά μας βρίσκονται στην «ακρόπολη της ψυχής μας», η οποία είναι ο εγκέφαλός μας.

«Ο νους ενός άνδρα ή μιας γυναίκας δεν κατέρχεται μέσα σε μια στιγμή από την αγνότητα και την αγιότητα στην εξαχρέωση, τη διαφθορά και το έγκλημα. Απαιτείται χρόνος για να μεταμορφωθεί το ανθρώπινο προς το θείο ή για να υποβιβασθούν εκείνοι που πλάστηκαν κατ' εικόνα Θεού στο κτηνώδες ή στο σατανικό. Με το να θεωρούμε, μεταβαλλόμαστε. Αν και ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα του Δημιουργού του, μπορεί να εκπαιδεύσει τόσο τον νου του, ώστε η αμαρτία, την οποία άλλοτε απεχθανόταν, να του καταστεί ευχάριστη. Καθώς παύει να αγρυπνεί και να προσεύχεται, παύει να φυλάσσει την ακρόπολη, την καρδιά, και εμπλέκεται στην αμαρτία και στο έγκλημα. Ο νους εξευτελίζεται, και είναι αδύνατον να ανυψωθεί από τη διαφθορά, ενώ εκπαιδεύεται να υποδουλώνει τις ηθικές και διανοητικές δυνάμεις και να τις υποτάσσει στα χονδροειδέστερα πάθη. Πρέπει να διατηρείται αδιάκοπος πόλεμος εναντίον του σαρκικού φρονήματος· και πρέπει να βοηθούμαστε από την εξευγενιστική επιρροή της χάριτος του Θεού, η οποία θα ελκύει τον νου προς τα άνω και θα τον εθίζει να μελετά καθαρά και άγια πράγματα». Adventist Home, 330.

Ο «νους», η «καρδιά», ο «εγκέφαλος» είναι η «ακρόπολη της ψυχής». Η ακρόπολη είναι ένα οχύρωμα που πρέπει να φυλάσσεται από την είσοδο της αμαρτίας.

«Στην προσευχή Του προς τον Πατέρα, ο Χριστός έδωσε στον κόσμο ένα μάθημα, το οποίο θα έπρεπε να είναι χαραγμένο στον νου και στην ψυχή. “Αύτη είναι η αιώνιος ζωή”, είπε, “το να γνωρίζωσι Σε τον μόνον αληθινόν Θεόν, και τον οποίον απέστειλας, Ιησούν Χριστόν”. Ιωάννην 17:3. Αυτή είναι η αληθινή εκπαίδευση. Μεταδίδει δύναμη. Η βιωματική γνώση του Θεού και του Ιησού Χριστού, τον οποίον Εκείνος απέστειλε, μεταμορφώνει τον άνθρωπο κατά την εικόνα του Θεού. Δίνει στον άνθρωπο την κυριαρχία επάνω στον εαυτό του, υποτάσσοντας κάθε ορμή και πάθος της κατώτερης φύσεως στον έλεγχο των ανωτέρων δυνάμεων του νου. Καθιστά τον κάτοχό της υιό του Θεού και κληρονόμο του ουρανού. Τον φέρνει σε κοινωνία με τη διάνοια του Απείρου και ανοίγει ενώπιόν του τους πλούσιους

θησαυρούς του σύμπαντος.» Παραβολές του Χριστού, 114.

Οι «ανώτερες δυνάμεις» πρέπει να χρησιμοποιούνται για να ελέγχουν και να υποτάσσουν τις «ορμές και τα πάθη της κατώτερης φύσης». Οι ανώτερες δυνάμεις βρίσκονται στον νου, και είναι η «κοινωνία με τον νου του Απειρού» που «μεταμορφώνει τον άνθρωπο κατά την εικόνα του Θεού». Στον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η εικόνα του θηρίου σχηματίζεται στη μία τάξη και η εικόνα του Χριστού στην άλλη τάξη. Εκείνο που επιτελεί τη μεταμόρφωση είναι η σύνδεση των νοών. Εκείνοι που έχουν σαρκικό ή σαρκώδη νου, όπως τον προσδιορίζει ο Παύλος, σχηματίζουν την εικόνα της σάρκας — του θηρίου. Εκείνοι που έχουν αποκτήσει τον νου του Χριστού, σχηματίζουν την εικόνα του Χριστού. Η υπόσχεση της διαθήκης είναι ότι μπορούμε να αποκτήσουμε τον νου του Χριστού κατά τη μεταστροφή, μολονότι όλοι γεννηθήκαμε με σαρκικό νου.

Το αυτό φρόνημα ας είναι εν υμίν, το οποίον ήτο και εν Χριστώ Ιησού· όστις, υπάρχων εν μορφή Θεού, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να είναι ίσα με τον Θεόν· αλλά εαυτόν εκένωσε, λαβών μορφήν δούλου, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους· και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος, εταπεινώσεν εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. Φιλιππησίους 2:5–8.

Πρέπει να έχουμε μέσα μας το φρόνημα του Χριστού, καθώς ήταν και στον ίδιο τον Χριστό, διότι δημιουργηθήκαμε κατ' εικόνα Αυτού. Αλλά δεν έχουμε αυτό το φρόνημα· έχουμε σαρκικό φρόνημα, πεπραμένοι υπό την αμαρτία.

Ουδέν λοιπόν κατάκριμα υπάρχει τώρα εις τους εν Χριστώ Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά σάρκα, αλλά κατά Πνεύμα. Διότι ο νόμος του Πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού με ηλευθέρωσεν από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου. Επειδή εκείνο το οποίον ο νόμος δεν ηδύνατο να κάμη, καθόσον ήτο ασθενής διά της σαρκός, ο Θεός, πέμψας τον εαυτού Υιόν εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί· διά να πληρωθή η δικαιοσύνη του νόμου εις ημάς, τους μη περιπατούντας κατά σάρκα, αλλά κατά Πνεύμα. Διότι οι ζώντες κατά σάρκα φρονούσι τα της σαρκός· αλλ' οι ζώντες κατά Πνεύμα τα του Πνεύματος. Επειδή το φρόνημα της σαρκός είναι θάνατος· το δε φρόνημα του Πνεύματος ζωή και ειρήνη· διότι το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεόν, επειδή εις τον νόμον του Θεού δεν υποτάσσεται, αλλ' ουδέ δύναται· όσοι δε είναι εν σαρκί δεν δύνανται να αρέσωσιν εις τον Θεόν. Σεις όμως δεν είσθε εν σαρκί, αλλά εν Πνεύματι, εάν το Πνεύμα του Θεού κατοική εν υμίν. Αλλ' εάν τις δεν έχει το Πνεύμα του Χριστού, ούτος δεν είναι αυτού. Εάν δε ο Χριστός είναι εν υμίν, το μεν σώμα είναι νεκρόν διά την αμαρτίαν, το δε Πνεύμα ζωή διά την δικαιοσύνην. Ρωμαίους 8:1–10.

Το να είναι κανείς του Πνεύματος είναι ζωή, και το να είναι της σαρκός είναι θάνατος. Η σάρκα είναι η κατώτερη φύση· αυτή είναι η πηγή των αισθημάτων μας. Η σαρκική κατώτερη φύση πρέπει να κυβερνάται από την ανώτερη φύση, πράγμα που επιτελείται με την άσκηση της θελήσεώς μας σε υποταγή προς το Άγιο Πνεύμα. Οι ανώτεροι σαρκικοί νους μας μπορούν να μεταμορφωθούν εδώ και τώρα, αλλά η κατώτερη φύση μας πρέπει να αναμείνει τη Δευτέρα Παρουσία για να μεταβληθεί.

Οι δύο ράβδοι του Ιεζεκιήλ προσδιορίζουν μία ράβδο που παριστάνεται ως η αυλή, και η ράβδος εκείνη έφθασε στο τέλος της το 1798. Είχε διαιρεθεί απολύτως από χίλια διακόσια εξήντα έτη παγανισμού που καταπατούσε το στράτευμα, και χίλια διακόσια εξήντα έτη παπισμού που καταπατούσε το στράτευμα. Η ράβδος εκείνη δεν αντιπροσώπευε την καταπάτηση του αγιαστηρίου του Θεού, διότι το αγιαστήριο του Θεού βρισκόταν στο νότιο βασίλειο. Το στράτευμα που καταπατήθηκε από τον παγανισμό και τον παπισμό ήταν ένας ανθρώπινος ναός, αλλά σε σχέση με το νότιο βασίλειο ήταν το σώμα, και το νότιο βασίλειο ήταν εκεί όπου ο Θεός επέλεξε να θέσει την κεφαλή. Το βόρειο βασίλειο ήταν το σώμα, το νότιο βασίλειο ήταν η κεφαλή.

Οι δύο διαιρέσεις των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών του βόρειου βασιλείου αντιπροσώπευαν τις δύο διαφορετικές τάσεις προς την αμαρτία στον ναό του σώματος, όπως αυτές παριστάνονται από τις κληρονομημένες και τις καλλιεργημένες τάσεις. Ο παγανισμός ήταν σύμβολο των κληρονομημένων τάσεων της αμαρτίας στον ναό του σώματος, και η υιοθέτηση από τον παπισμό της θρησκείας του παγανισμού αντιπροσωπεύει τις καλλιεργημένες τάσεις προς την αμαρτία. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, ο ναός του σώματος δεν μπορούσε να μεταμορφωθεί έως τη Δευτέρα Παρουσία, γι' αυτό και η ράβδος του βόρειου βασιλείου εκτεινόταν μόνο έως το 1798, και όταν ειπώθηκε στον Ιωάννη να μετρήσει τον ναό, εκείνη η ράβδος έπρεπε να παραλειφθεί.

Η λέξη «μεταστροφή» σημαίνει μεταμόρφωση ή μεταβολή από μία κατάσταση ή συνθήκη σε κάποια άλλη. Όταν ο Αδάμ και η Εύα αμάρτησαν, «μετεστράφησαν» από την αρχική τους κατάσταση, διότι είχαν δημιουργηθεί τέλειοι, κατ' εικόνα Θεού, με τις ανώτερες δυνάμεις να ελέγχουν τις κατώτερες. Όταν αμάρτησαν, «μετεστράφησαν» σε μία ύπαρξη στην οποία οι κατώτερες δυνάμεις έλαβαν την υπεροχή έναντι των ανώτερων δυνάμεων. Μετέδωσαν αυτή την κατάσταση σε όλους τους απογόνους τους.

Στην προφητική σχέση των δύο ράβδων του Ιεζεκιήλ, ο Κύριος επέλεξε την Ιερουσαλήμ να είναι η κεφαλή, η πρωτεύουσα όπου κατοικούσε ο βασιλιάς. Αυτή έμελλε να είναι η ανώτερη εξουσία. Στην παρομοίωση των δύο ράβδων το νότιο βασίλειο ήταν η κατώτερη εξουσία σε σχέση με το ανώτερο βασίλειο στον βορρά. Η μεταστροφή που παριστάνεται όταν οι δύο ράβδοι επρόκειτο να ενωθούν, απαιτούσε το νότιο βασίλειο να επανέλθει στη θέση του ως κεφαλή. Έμελλε να μεταστραφεί προς το βόρειο βασίλειο, διότι τότε ενωνόταν με τον αληθινό βασιλιά του βορρά και συνδεόταν με την αίθουσα του θρόνου του αληθινού βόρειου βασιλείου.

Δι' αυτόν τον λόγο, το βόρειο βασίλειο έφθασε μόνο μέχρι το 1798, και ειπώθηκε στον Ιωάννη να αφήσει έξω την αυλή, η οποία επίσης έφθανε μόνο μέχρι το 1798. Το νότιο βασίλειο θα ενωνόταν με τη ράβδο των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών με την έλευση του τρίτου αγγέλου, αλλά το βόρειο βασίλειο θα έφθανε στο τέλος του καθώς ο συνδυασμός της θεότητας και της ανθρωπότητας θα ολοκληρωνόταν μέσα στα δύο διαμερίσματα του ναού, τα οποία τότε μέτρησε ο Ιωάννης. Το βόρειο βασίλειο συνδεόταν, μέσω του συνδέσμου του σαράντα έξι, με το νότιο βασίλειο κατά την έλευση του τρίτου αγγέλου, αλλά δεν συνδεόταν άμεσα με το 1844, όπως συνέβαινε με το νότιο βασίλειο.

Το νότιο βασίλειο συνδεόταν τόσο με τον ναό των σαράντα έξι ετών, όσο και με τον συνδυασμό της θεότητας με την ανθρωπότητα, που παριστάνεται από τα διακόσια είκοσι έτη. Το βόρειο

βασίλειο, το 1798, σημείωσε τη θεμελίωση του ναού των σαράντα έξι ετών, αλλά εκεί έληγε· διότι, ως θεμέλιο, παρίστανε τη σάρκα την οποία ο Χριστός είχε προσλάβει επάνω Του, και η σάρκα Του εσφάγη από καταβολής κόσμου. Όλοι οι ναοί είναι εναλλάξιμα σύμβολα, και το θεμέλιο των σαράντα έξι ετών το 1798 προσδιορίζει την ανθρώπινη σάρκα Του, και η ολοκλήρωση αυτών των σαράντα έξι ετών το 1844 προσδιορίζει τη Θεότητά Του.

Το στράτευμα που καταπατήθηκε έως το 1798 δεν ήταν το αγιαστήριο του Θεού, μολονότι το αγιαστήριο του Θεού παριστανόταν ως καταπατούμενο κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονικής περιόδου· αλλά η καταπάτηση εκείνη επιτελείτο στο νότιο βασίλειο, όπου ο Θεός είχε εκλέξει την Ιερουσαλήμ, για να θέσει εκεί το αγιαστήριό Του και το όνομά Του. Το στράτευμα που είχε καταπατηθεί παρίστανε τα έθνη· παρίστανε το σώμα.

Όταν ο Αδάμ και η Εύα αμάρτησαν, άρχισαν οι «επτά καιροί» των επτά χιλιάδων ετών κατά τα οποία η ανθρωπότητα καταπατείται από την αμαρτία. Τότε ο Αμνός, ο εσφαγμένος από καταβολής κόσμου, παρείχε δέρματα αμνού για να καλύψει τη γυμνότητα της αμαρτωλής ανθρωπότητας. Όταν η καταπάτηση της ανθρωπότητας ολοκληρώθηκε το 1798, ο Αμνός, ο οποίος είναι το θεμέλιο και ο οικοδόμος κάθε ηγιασμένης αναπαράστασης ναού, εσφάγη εκ νέου. Εκεί το βόρειο βασίλειο, και ο ανθρώπινος ναός που εκπροσωπείται σε αυτό, έφθασαν στο τέλος τους.

Το 1798 ήταν το έτος κατά το οποίο ο πλαστός αντίχριστος θανατώθηκε, αφού είχε δώσει τη σατανική του μαρτυρία επί τριάντισι προφητικά έτη, η οποία άρχισε με την ενδυνάμωσή του το έτος 538, και η οποία είχε προηγουμένως προπαρασκευασθεί επί τριάντα έτη, αρχίζοντας το έτος 508. Αυτό αποτελούσε σατανική παραχάραξη των τριάντα ετών προετοιμασίας του Χριστού, που άρχισαν με τη γέννησή Του και ολοκληρώθηκαν με την ενδυνάμωσή Του, όταν βαπτίσθηκε, και κατόπιν έδωσε τη μαρτυρία Του επί τριάντισι κυριολεκτικά έτη, έως ότου έφθασε στο σημείο όπου ο Αμνός ο εσφαγμένος από καταβολής κόσμου εσταυρώθη. Τότε εκπληρώθηκε η υπόσχεσή Του ότι, μόλις ο ναός καταστρεφόταν, θα τον ανέγειρε σε τρεις ημέρες.

Αυτός θα ήταν εκείνος που θα ήγειρε τον ναό του σώματός Του, διότι ήταν η δύναμη της θεότητός Του που πραγματοποίησε την ανάσταση· επειδή η θεότητά Του δεν απέθανε κατά τη σταύρωση, αλλά η ανθρωπότητά Του ήταν εκείνη που πέθανε επάνω στον σταυρό, διότι είναι αδύνατον να πεθάνει ο Θεός.

«Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάννης 11:25). Εκείνος ο οποίος είχε πει: «Εγώ βάλλω την ζωήν μου, διά να λάβω αυτήν πάλιν» (Ιωάννης 10:17), εξήλθε από τον τάφο σε ζωή που ήταν εν Εαυτώ. Η ανθρώπινη φύση απέθανε· η θεία φύση δεν απέθανε. Εν τη θεότητί Του, ο Χριστός κατείχε τη δύναμη να θραύσει τα δεσμά του θανάτου. Διακηρύσσει ότι έχει ζωή εν Εαυτώ, ώστε να ζωοποιεί όποιον θέλει». Selected Messages, βιβλίο 1, 301.

Το 1798, ο ανθρώπινος ναός, το στράτευμα του «βόρειου βασιλείου», έφθασε στο τέλος του, διότι, ως σύμβολο της κατώτερης φύσεως, δεν μπορούσε να μεταβληθεί παρά μόνον κατά την ανάσταση στη Δευτέρα Παρουσία. Εντούτοις, προσδιόρισε το θεμέλιο των σαράντα έξι ετών, όταν ο Χριστός ανήγειρε τον ναό που μπορούσε να μεταμορφωθεί, ο οποίος αντιπροσωπευόταν από το νότιο βασίλειο, το οποίο ήταν σύμβολο των ανώτερων δυνάμεων του νου, το οποίο μεταμορφώνεται τη στιγμή που ένας αμαρτωλός δικαιώνεται.

«Επάνω στο θεμέλιο που ο Ίδιος ο Χριστός είχε θέσει, οι απόστολοι οικοδόμησαν την εκκλησία του Θεού. Στις Γραφές, η εικόνα της ανέγερσης ναού χρησιμοποιείται συχνά για να καταδείξει την οικοδόμηση της εκκλησίας. Ο Ζαχαρίας αναφέρεται στον Χριστό ως στον Κλάδο που επρόκειτο να οικοδομήσει τον ναό του Κυρίου. Μιλεί για τους Εθνικούς ως συνεργούντες στο έργο: “Και οι μακράν θέλουσιν ελθεί και θέλουσιν οικοδομήσει εν τω ναώ του Κυρίου.” και ο Ησαΐας διακηρύσσει: “Και οι υιοί των αλλογενών θέλουσιν ανοικοδομήσει τα τείχη σου.” Ζαχαρίας 6:12, 15· Ησαΐας 60:10.»

Γράφοντας για την οικοδόμηση αυτού του ναού, ο Πέτρος λέγει: «Προσερχόμενοι προς Αυτόν, ως προς λίθον ζώντα, αποδοκιμασμένον μεν υπό των ανθρώπων, εκλεκτόν δε παρά τω Θεώ και πολύτιμον, και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικές θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού.» 1 Πέτρου 2:4, 5.

«Στο λατομείο του Ιουδαϊκού και του εθνικού κόσμου οι απόστολοι εργάζονταν, φέρνοντας έξω λίθους για να τοποθετηθούν επάνω στο θεμέλιο. Στην επιστολή του προς τους πιστούς της Εφέσου, ο Παύλος είπε: “Άρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἄκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὐῆξι εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.” Εφεσίους 2:19–22.»

Και προς τους Κορινθίους έγραψε: «Κατά τη χάριη του Θεού που μου δόθηκε, ως σοφός αρχιτέκτων έθεσα το θεμέλιο, και άλλος οικοδομεί επάνω σε αυτό. Αλλά ο καθένας ας προσέχει πώς οικοδομεί επάνω σε αυτό. Διότι άλλο θεμέλιο κανείς δεν μπορεί να θέσει, εκτός από εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός. Εάν δε κάποιος οικοδομεί επάνω σε αυτό το θεμέλιο χρυσό, άργυρο, πολύτιμους λίθους, ξύλα, χόρτο, καλάμη· το έργο του καθενός θα γίνει φανερό· διότι η ημέρα θα το φανερώσει, επειδή με φωτιά αποκαλύπτεται· και η φωτιά θα δοκιμάσει το έργο του καθενός, ποιο είναι.» 1 Κορινθίους 3:10–13.

«Οι απόστολοι οικοδόμησαν επάνω σε ασφαλές θεμέλιο, δηλαδή στον Αιώνιο Βράχο. Σε τούτο το θεμέλιο έφεραν τους λίθους που εξόρυζαν από τον κόσμο. Οι οικοδόμοι δεν εργάστηκαν χωρίς προσκόμματα. Το έργο τους κατέστη εξαιρετικά δύσκολο εξαιτίας της αντιθέσεως των εχθρών του Χριστού. Έπρεπε να αγωνισθούν εναντίον της μισαλλοδοξίας, της προκαταλήψεως και του μίσους εκείνων που οικοδομούσαν επάνω σε ψευδές θεμέλιο. Πολλοί από εκείνους που εργάζονταν ως οικοδόμοι της εκκλησίας θα μπορούσαν να παρομοιασθούν με τους οικοδόμους του τείχους στις ημέρες του Νεεμία, για τους οποίους είναι γραμμένο: “Και οι οικοδομούντες επί του τείχους, και οι βαστάζοντες τα φορτία, μετά των φορτωτών, έκαστος με το εν χείρα αυτού εργάζετο εις το έργον, και με την άλλην χείρα εκράτει όπλον.” Νεεμίας 4:17.» Πράξεις των Αποστόλων, 595, 596.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Η πτώση του ανθρώπου γέμισε ολόκληρο τον ουρανό με θλίψη. Ο κόσμος που είχε δημιουργήσει ο Θεός είχε κατασπαραχθεί από την κατάρρα της αμαρτίας και κατοικούνταν από όντα καταδικασμένα σε δυστυχία και θάνατο. Δεν φαινόταν να υπάρχει καμία διαφυγή για

εκείνους που είχαν παραβεί τον νόμο. Οι άγγελοι έπαυσαν τους ύμνους της δοξολογίας τους. Σε όλες τις αυλές του ουρανού υπήρχε πένθος για την καταστροφή που είχε επιφέρει η αμαρτία.

«Ο Υιός του Θεού, ο ένδοξος Αρχιστράτηγος του ουρανού, σπλαγνίσθηκε το πεσμένο ανθρώπινο γένος. Η καρδιά Του συγκινήθηκε με άπειρη συμπόνια, καθώς οι συμφορές του απολωλότες κόσμου υψώνονταν ενώπιόν Του. Αλλά η θεία αγάπη είχε συλλάβει ένα σχέδιο, διά του οποίου ο άνθρωπος θα μπορούσε να λυτρωθεί. Ο παραβιασμένος νόμος του Θεού απαιτούσε τη ζωή του αμαρτωλού. Σε ολόκληρο το σύμπαν υπήρχε μόνο Ένας ο οποίος μπορούσε, εκ μέρους του ανθρώπου, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του. Εφόσον ο θείος νόμος είναι εξίσου ιερός με τον Ίδιο τον Θεό, μόνο Εκείνος που είναι ίσος με τον Θεό μπορούσε να κάνει εξιλέωση για την παράβασή του. Κανείς άλλος παρά μόνο ο Χριστός δεν μπορούσε να λυτρώσει τον πεπτωκότα άνθρωπο από την κατάρα του νόμου και να τον επαναφέρει σε αρμονία με τον Ουρανό. Ο Χριστός θα αναλάμβανε επάνω Του την ενοχή και την αισχύνη της αμαρτίας—αμαρτίας τόσο προσβλητικής προς έναν άγιο Θεό, ώστε έπρεπε να χωρίσει τον Πατέρα από τον Υιό Του. Ο Χριστός θα κατέβαινε στα βάθη της δυστυχίας για να διασώσει το κατεστραμμένο γένος.»

«Ενώπιον του Πατέρα ikέτευε υπέρ του αμαρτωλού, ενώ το πλήθος του ουρανού ανέμενε το αποτέλεσμα με ένταση ενδιαφέροντος, την οποία λόγια δεν δύνανται να εκφράσουν. Μακρά υπήρξε εκείνη η μυστηριώδης συνομιλία — “η βουλή της ειρήνης” (Ζαχαρίας 6:13) για τους πεπτωκότες υιούς των ανθρώπων. Το σχέδιο της σωτηρίας είχε τεθεί προ της δημιουργίας της γης· διότι ο Χριστός είναι “το Αρνίον το εσφαγμένον από καταβολής κόσμου” (Αποκάλυψις 13:8)· όμως υπήρξε αγώνας, ακόμη και για τον Βασιλέα του σύμπαντος, να παραδώσει τον Υιόν Του εις θάνατον υπέρ της ενοχής του πεπτωκότος γένους. Αλλ’ “τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκεν τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλ’ να έχη ζωήν αιώνιον”. Ιωάννης 3:16. Ω, το μυστήριον της απολυτρώσεως! η αγάπη του Θεού προς έναν κόσμο που δεν Τον ηγάπησε! Ποιος δύναται να γνωρίσει τα βάθη εκείνης της αγάπης, η οποία “υπερβαίνει πάσαν γνώσιν”; Καθ’ όλους τους ατελευτήτους αιώνας, αθάνατες διάνοιες, επιζητώντας να κατανοήσουν το μυστήριο εκείνης της ακατανοήτου αγάπης, θα θαυμάζουν και θα προσκυνούν.»

«Ο Θεός επρόκειτο να φανερωθεί εν Χριστώ, “συμφιλίωνοντας τον κόσμον προς Εαυτόν.” 2 Κορινθίους 5:19. Ο άνθρωπος είχε καταπέσει τόσο πολύ εξαιτίας της αμαρτίας, ώστε ήταν αδύνατον γι’ αυτόν, αφ’ εαυτού, να έλθει σε αρμονία με Εκείνον του οποίου η φύση είναι αγνότητα και αγαθότητα. Αλλ’ ο Χριστός, αφού λύτρωσε τον άνθρωπο από την καταδίκη του νόμου, μπορούσε να μεταδώσει θεία δύναμη, ώστε να συνεργασθεί με την ανθρώπινη προσπάθεια. Έτσι, δια μετανοίας προς τον Θεόν και πίστεως στον Χριστόν, τα πεπτωκότα τέκνα του Αδάμ μπορούσαν και πάλι να γίνουν “υιοί του Θεού.” 1 Ιωάννου 3:2.» Πατριάρχαι και Προφήται, 63, 64.